

נְשִׁמָתָא

דְּאוּרִיתָא

הוֹרִים וְיְלָדִים לומדים חסידות בצוּמָא

גיליון 164 | שבת פרשת במדבר ו חג השבועות, ה' סיון תשע"ה

יוצא לאור על ידי ועד כפר חב"ד ארה"ק ת"ו

נְשִׁיאים וְרוּעים

מבטן הצאן

אבא/אמא: חג השבועות קשור לשלושה צדיקים: נתנה בו התורה לעם ישראל, על ידי משה רבנו, וביום זה הסתלקו דוד המלך והבעל שם טוב.

שלישתם לא התחילו את דרכם כצדיקים או כמנהיגים מפורסמים, אלא דוקא בעבודה שגראית פשוטה מאוד. ההתגלות הראשונה של השם למשה רבנו (במעמד הסנה), הייתה בשעה שהוא רעה את הצאן של יתרו חותנו במדבר. כך גם דוד המלך היה רועה את הצאן של אביו ישי.

אומר על כך המדרש, שהשם בוחן את הצדיקים כיצד הם רועים את הצאן שלהם, לפני שהוא שולח אותם להנהיג ולרעות את עם ישראל. למשה הוא התגלה אחרי הספור עם אותו גדי קטן שברח מהעדר ומשה הרכיבו על כתפו ודאג להשקותו ולהשיבו אל העדר. כך גם דוד היה רגיל להוציא בשעת המרעה תחלה את צעירי הצאן כדי שייכלו ללחך את העשב הרך, ולבסוף את המבגרים יותר שיאכלו את העשבים הקשים.

שלושת הרועים

ילד/ילדה: גם משה וגם דוד הוכיחו שהם יודעים להתמסר אל הצאן ולתת לכל אחד מה שמגיע לו, ולכן בחר בהם השם להנהיג את עם ישראל.

ומצאן רגיל לצאן קדושים - הבעל שם טוב לפני התגלותו היה 'עוזר למלמד' ודאג להביא את הילדים הקטנים אל החידר ולומר עמם 'אמן'.

כאן מתעוררת השאלה, הרי כל אחד מהם היה חשוב עוד לפני שהפך למנהיג ישראל. יתרו ידע שחתנו משה גדל בבית פרעה והיה חכם גדול, כך גם ישי הכיר את מעלותיו של דוד בנו, ומדוע הם מנו אותם לעסק בעבודה פשוטה של רעיית צאן? גם הבעל שם טוב לפני שנצטוו להתגלות (על ידי רבו אחיה השילוני), יכול היה לעסק בלמוד תורה, או ללמד מבגרים, ולמה הוא עסק דוקא בחנוך ילדי ישראל הצעירים, דבר שדרש ממנו להיות מנח ככה ולא בדברים אחרים?

לזכות החייל בצ"ה **יוסף מרדכי שיחי** שטיינמיץ לרגל יום הולדתו, ז' סיון התשע"ה

נדפס ע"י ולזכות הוריו **יצחק וחנה שיחי** שטיינמיץ

לזכות החיילת בצ"ה **חיה מושקא** שתחי' **פרוש** לרגל יום הולדתה, ז' סיון התשע"ה

נדפס ע"י ולזכות הוריה **אהרן ושושי שיחי** **פרוש**

לזכות החיילת בצ"ה **חיה מושקא** שתחי' לרגל יום הולדתה, כ' אייר התשע"ה

לזכות החיילת בצ"ה **צפורה פייגא** שתחי' לרגל יום הולדתה, י"ב אייר התשע"ה

נדפס ע"י ולזכות הוריה **ישראל ורחל שיחי** **ירט**

לשנת הצלחה וברכה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות

לקחת הפתקא אשר ביד אבא, כי מרב חרדתו נשאר אבא לעמד במקומו מבלי דעת מה לעשות. אבא עמד דומם, ראשו כפוף למטה, ומעיניו נשרו נטפי דמע על הרצפה, ברגעים הראשונים עוד התאפק מבלי הרים קולו, אבל כעבר זמן מה התפרץ בקול בוכים, וכשראיתי שאבא בוכה, נתפנץ לכבי ואבכה חרישית, ואביט בפני קדשו של כבוד קדשת אדמו"ר. משך זמן מה קרא הרבי את הפתקא שהגיש לו אבא, ובעת קראו הנה פעמים ושלוש הסתכל בפניו של אבא וגם בפני, ואחרי כן דבר עם אבא. משהתחיל הרבי לדבר עם אבא, הפסיק אבא מלבכות, כששפתותיו נעות, לחזר אותם הדברים אשר הרבי אומר, בלחישתו וקולו לא ישמע.

זמן ארוך דבר הרבי עם אבא. אחרי כן שאל אבא את הרבי איזה שאלות, והרבי ענהו, וככלותו לדבר אמר אבא, בני זה - מראה עלי - הנני בעזרת השם יתברך מכניסו ל'חדר', והנני מבקש את רבנו לכרכו, ויקרבני אל הרבי. פרגע התבונן כבוד קדשת אדמו"ר ויעצם עיני קדשו, וכעבר רגעים אחדים פתח עיני קדשו ויבט עלי, ויאמר: **"תהי שקדן ואל תהי הולך בטל, ויעזרך השם יתברך להיות למדן וחסידי"**. "אמן", ענה אבא בקול רם, ואני אחריו.

המשך בשבוע הבא בעזרת השם

הראשונים

כינוס הילדים שבועות ה'תשע"ה

ילדי כפר חב"ד וארץ הקודש מוזמנים לראלי שבועות שיתקיים ביום שני ז' סיון אסרו חג שבועות בבית הכנסת המרכזי (ליד גן משה)

<p>כינוס ראשון</p> <p>ילדי גן - וכיתות א' וב'</p> <p>10.30 - 12.00</p> <p>סיפור בליווי מוזיקלי מפי השחקן החסידי מיכאל וייגל (סיפור מיוחד לגילאי ג' - ב')</p> <p style="background-color: white; color: #e91e63; padding: 2px;">מופע פעלולים עם כדורים ושיחוי משקל</p>	<p>כינוס שני</p> <p>ילדי כיתות ג'-ח'</p> <p>12.30 - 14.00</p> <p>סיפור בליווי מוזיקלי מפי השחקן החסידי מיכאל וייגל (סיפור מיוחד לגילאי ג' - ח')</p> <p style="background-color: white; color: #e91e63; padding: 2px;">מופע פעלולים עם אש ושיחוי משקל</p>
--	---

כרטיס כניסה והגרלה 10 ₪

ארטיק קרח לכל ילדה

תורה תפילה וצדקה

ברכת קבלת התורה בשמחה ובפנימיות מחכים לכם המארגנים

ילד נוסע לליובאוויטש

פרק שני
שם החסיד: רבי אברהם דובער מהומיל-בברויסק
תקופה: הדור השלישי לחסידות חב"ד

תקציר: הילד אברהם דובער בן השש זוכה להתלוות לאביו במסעו לליובאוויטש, אל הרבי הצמח צדק. בתאור חי וצבעוני הוא מציר בערגה ובגעגועים את המסע.

מגיעים לליובאוויטש

כעבר יומים נוספים של מסע, בהם פגשנו בדרכנו כמה מגדולי החסידים - כרבי הלל מפאריטש ורבי נחמיה מדוברובנה, ביום חמישי בערב, הגענו לעירה ליובאוויטש.

בערב שבת קדש, כשעה קדם שקיעת החמה, הנה כבר היה בית הכנסת הגדול מלא אנשים מפה לפה, ועל הבימה אשר באמצע בית הכנסת עמדו בני הרבי ואחדים מזקני החסידים, ובתוכם רבי איזיק מהומיל. והנה נשמע הכרוז, כי אדמו"ר הצמח צדק בא, השלף הס, וכל העינים מביטות אל המקום משם בוא יבוא אדמו"ר. ממקום עמידתי על אחד התנורים, ראיתי והנה איש לבוש בגדי לכן, וכובע שער בראשו, הולך וקרב אל הבימה וישב לו על הכסא המוכן לו, ואמר בפני הקהל מאמר חסידות.

היחידות הראשונה

זוכר הנני איך נכנסתי אז עם אבא לכבוד קדשת אדמו"ר. שעות רבות עמד אבא בחדר הראשון לחכות עד אשר יוכל להכנס לכבוד קדשת אדמו"ר, ואותי הושיב על החלון. ומכיון שבאה השעה המאשרה להכנס לרבי, בקש אבא את העומדים כי יקרבוני אליו, והעבירוני מיד ליד ממעל לראשי החסידים העומדים בחדר. אבא נכנס לחדר כבוד קדשת אדמו"ר ואני אחריו אחוז בכנף בגדו. החדר שבו ישב הרבי היה חדר גדול. ליד הפתלים עמדו 'מגדלים' מלאים ספרים, הרבי ישב אצל שלחן גדול ועליו היו איזה ספרים, פתקאות וקפות קפות של מטבעות, ושני נרות דולקים על השלחן.

בהכנס אבא לחדר הרבי, הביט הרבי בספר שהיה מנח פתוח לפניו, ובהתקרב אבא למקום שבת כבוד קדשת אדמו"ר, הגביה הרבי עיניו מהספר ויבט בפני אבא ובפני. אבא רעד בכך גופו, גם אני נבהלתי והתחלתי לבכות בלחישתו, והרבי הושיט יד קדשו

למגדול ועד קטן

אבא/אמא: אלא, דבר זה מלמד אותנו שאדם גדול נבחן דוקא בהתעסקותו והתמסרותו אל הקטנים והפשוטים, אם זה הצאן ואם זה ילדי ישראל. ובזכות כך הם זכו להבחר על ידי השם למנהיגי ישראל.

חנוך ילדי ישראל, הוא דבר חשוב ביותר שנוגע לכלם, גם הלמדן וראש הישיבה הגדול צריך להתמסר למען חנוך ילדי ישראל, בדרך של רועי ישראל ובדרך של רבותינו נשיאינו, וכפי שאמר פעם הרבי: "אחד מקווי האפי העקריים של חב"ד-ליובאוויטש הוא ההדגשה על חנוך. זוהי מסורת שראשיתה עוד מהבעל שם טוב, מיסוד החסידות, שהתחיל את הפעילות החנוכית שלו עוד לפני התגלותו, בכך שהיה מלמד דרדקי. מסורת זו נמשכה אצל תלמידו וממלא מקומו של המגיד, אדמו"ר הזקן, וכן אצל נשיאי חב"ד, עד למורי ורבי אדמו"ר."

נשיאי ישראל

ילד/ילדה: קשר נוסף ביניהם: שלשיתם היו נשיאי ישראל. משה היה נשיא הדור הראשון של עם ישראל והרמב"ם גם מגדיר אותו כמלך ישראל. דוד היה נשיא וגם הראשון למלכי בית דוד. הבעל שם טוב היה הנשיא הראשון מבין נשיאי החסידות.

ואיך זה קשור לחג השבועות?

אלא, מתן תורה הפך את עם ישראל ל"ממלכת כהנים וגוי קדוש" - לעם שמיוחד ומבדל משאר אמות העולם.

מה משמעות הדבר שיהודי הוא כמו מלך?

ממלכת כהנים

אבא/אמא: כשמלך רוצה משהו, אף אחד מהאזרחים לא יכול לעצר אותו ולמנוע ממנו את מבקשו. כך גם יהודי צריך לגשת לקיום מצוה מתוך ידיעה שהשם מנה אותו למלך, במובן הזה שאי אפשר להפריע לו לקיים את המצוה. עליו לקיים את המצוה כאלו ששום דבר אחר לא חסר לו ולא מפריע לו. כשהוא יתנהג כך, השם יעזר לו להתעלות מעל טבע העולם. זה נשמע טוב, אבל איך אפשר לדרוש מיהודי שירגיש ששום דבר לא מפריע לו, בשעה שיש דאגות של בריאות, פרנסה ועוד דאגות שונות ומשונות?

בשביל זה השם נתן לנו את הצדיקים, נשיאי ישראל והמלכים שבכל דור ודור, ובענין שלנו את משה, דוד והבעל שם טוב - שמעניקים לנו את הכוח לעבד את השם כראוי ל"ממלכת כהנים".

ספורי בעל שם טוב

ילד/ילדה: אצל שלשיתם ראו כיצד הם נמצאים מעל ההגבלות של טבע העולם. דוד המדבר, דורו של משה, זכה לנסים ולנפלאות. גם לדוד המלך נעשו נסים רבים. על הבעל שם טוב ותלמידיו יש ספורי נסים רבים, עד שכשרוצים להגדיר ספור כנס, אומרים עליו את הבטוי "בעל-שם-סקקע מעשה" (ספור של הבעל שם טוב...).

את הכוח הזה הם מעניקים לנו, שכל יהודי יוכל להיות מעל הטבע כשהוא בא לקיים תורה ומצוות. אך בזה יש שלושה שלבים:

בארץ ובמדבר

אבא/אמא: משה פעל בדור שלו שכל ההנהגה תהיה למעלה מהטבע. כשהם היו במדבר, היה להם הכל בדרך נס. מן לאכל מים מבארה של מרים, עננים שפלו את הדרך וגהצו את הבגדים ועוד ועוד. [לכן על ידו נתנה התורה, שהיא למעלה מהגבלות העולם.]

דורו של דוד, הוא כבר דור שהיה בארץ ישראל והתעסק עם טבע העולם, חרישה זריעה ושאר מלאכות [ולכן הוא כתב את ספר התהלים שענינו תפלה, שקשורה עם צרכי העולם]. אך דוד המלך העניק את הכוח לאנשי דורו לגלות כיצד גם כשעוסקים בטבע העולם וזקוקים לעבד לשם פרנסה, הם בעצם מעל הטבע. השם הוא זה שנותן את הברכה בפרנסה ובבריאות, וממילא כשצריכים לקיים את רצונו בקיום מצוות, אף אחד לא יכול להפריע.

גם בגלות

ילד/ילדה: אבל כשבני ישראל נמצאים בגלות, לא מקפים בענין כמו בדור המדבר, לא בתקופה של מלכות כמו בימי דוד, נהיה הרבה יותר קשה לעסוק בתורה ובמצוות ללא כל הפרעה. בא הבעל שם טוב ועורר את הענין שהשם משגיח על כל יהודי בהשגחה פרטית [וכך הוא גלה איך שהעולם עצמו, בכל מצב, קשור ומאחד עם השם]. ואם כן, השם עושה לנו נסים ונותן לנו את הכוח לעבד אותו גם בזמן הגלות - "לכתחלה אריבער" (מעל כל ההגבלות).

הלקח:

נשיאי ישראל - משה, דוד והבעל שם טוב, מלמדים אותנו כיצד בכל מצב ותקופה, יהודי שיהיה ל"ממלכת כהנים" ויכול לקיים מצוות בלי הפרעה כלל, וכך הוא הופך את העולם ל"דירה לו יתברך".

(מעובד ע"פ לקו"ש ח"ח עמ' 248 ואילך, ח"ח עמ' 35 ואילך, ועוד)

שאלות הבנה:

• במה נבחנת גדלותו של האדם?

_____

• מה מתן תורה פעל בעם ישראל?

_____

• מי נותן לנו את הכוח לגלות את זה במשך הדורות?

_____

• איך עלינו להתנהג כתוצאה מכך?

_____

גליון 164 במדבר חג השבועות

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

בלב אחד

ילד/ילדה: את פרשת במדבר קוראים תמיד לפני חג השבועות. פרשה זו מלמדת אותנו כיצד אנחנו צריכים להתכונן בכל שנה לקבלת התורה בחג השבועות, כמו בפעם הראשונה.

אבא/אמא: הפרשה מספרת שכשבני ישראל הגיעו להר סיני - "ויחן שם ישראל נגד ה'הר", הם עצרו וחנו שם. "ישראל" בפסוק זה הוא לא שם של אדם אחד, אלא כנוי לכל עם ישראל. אם כך היה צריך להיות כתוב "ויחנו שם ישראל" ולמה כתוב "ויחן" כאלו שמדבר באדם אחד?

מסבירים לנו חכמינו, שבאמת בני ישראל היו באותו זמן כמו בן אדם אחד. קדם לכן, עוד היתה חסרה להם אחדות, אך כשהם חנו מול הר סיני הם היו באחדות ובאהבת ישראל אמיתית "כאיש אחד בלב אחד", ולכן הם זכו לקבל את התורה שענינה הוא לעשות שלום בעולם - לחבר את העולם והאדם עם הקדוש ברוך הוא.

ילד/ילדה: יש גם אנשים שמתאחדים יחד לעשות דברים לא טובים, חלילה. כמו 'דור הפלגה' שהתאחדו לכנות את מגדל בכך ולמרד חלילה בהשם. אבל השם הפריד אותם ופזר אותם. לאחדות שלהם לא היה קיום והמשך.

לאיזו אחדות יש המשך? איזו אחדות מחזיקה מעמד? כשיהודים מתאחדים סביב התורה והמצוות! לכן כתוב "ויחן" - לשון יחיד. איפה? "נגד ה'הר" - ההכנה לקבלת התורה היא זו שפעלה בהם את האחדות.

הלקח:

אבא/אמא: כך גם השנה, ובכל שנה לקראת זמן מתן תורה, עלינו להתכונן לחג השבועות, מתוך אהבת ישראל. וכפי שאמר אדמו"ר הזקן, אהבת ישראל היא הכנה ראויה להגיע לאהבת השם, ולכן כשאנחנו אוהבים את השני באמת, אנחנו משתדלים לקרב אותו לתורה ולמצוות, וכך זו אחדות אמיתית שמכינה אותנו לקבל את התורה בשמחה ובפנימיות.

(מעובד על-פי לקו"ש טז, עמ' 336 ואילך)